

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

Ad Q.C.fratrem, liber tertius

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Epistolarum ad Q. fratrem

rescribo, q̄ tu i hac eadē breui epistola πραγματικῶς valde scripsisti. De quo petis, vt ad te nihil occultās, nihil dissimulās, nihil tibi indulgēs, germane, fraterneq; rescribā, id est, vtrū vales vt dixerim⁹, ad expediendū te, si causa sit, cōmorere. Si mi Quinte parua aliqua res esset, i qua sciscitarere qd vellē, tñ, cū tibi pmīssurus essē, vt faceres qd velles, ego ipse qd vellē ostēderē. In hac vero re, hoc p̄fecto q̄ris, cuiusmodi illū annū, qui sequit̄, expectē, plane aut trāglū nobis, aut certe munitissimū. Qz̄ quotidie domus, q; forum, q; Theatri significatiōes declarant, neq; laborant, q; mea cōscientia copiarū nostrarū, q; Cēsaris, q; Pōpēi gratiā tenem⁹, hac me, vt cōfidā, faciūt. Sin aliquis erumpet amētis hominis furor, oīa sunt ad eū frangendum expedita. Hęc ita sentio, iudico, ad te explore scribo. Dubitare te nō assentatorie, sed fraterne veto. Quare suauitatis egdē nostrę fruēde causa, cupere te ad id tēpus venire, qd dixeras, sed illud malo tñ, qd putas, magis etiā, illa etiā magni aestimo me ἀμελαίαν illā tuā & expectatiōē debitorū tuorū. Illud qd sic habeto, nihil nobis expeditis, si valebim⁹, fore fortunatius. parua sunt, q̄ defunt, quo nostris qdē morib⁹, & ea sunt ad explicādū expeditissima, modo valeam⁹. Ambit⁹ redit immanis, nunq̄ fuit par. Qui ne tātus fuit ex coitione Mennii, quā cū Domitio habuit Scaurus vnū vincere Messalā fieret, nō dico ὑπεβολῶς vel HS. cēries cōstituūt in p̄rogatiua p̄nūciare. Res ardet inuidiā. Tribunitiū cādīdati compromiserūt HS. CCCC. in singulos apud M. Catonē depositis petere ei⁹ arbitratu, vt q; contra fecisset, ab eo cōdemnaret̄. q̄ quidē comitiā, gratuita si fuerint, vt putant̄, plus vn⁹ Cato fuerit, q̄ oēs leges oēsq; iudices. Cū a me literas Librariū manu accepis, ne paulū orti me habuisse iudicato: cū autē mea, nullū, sic. n. habeto nūq̄ me a causis, & iudiciis districtiorē fuisse, atq; id anni tpe grauissimo, & caloribus maximis. Sed qm̄ hac tu ita p̄scribis, ferēda sunt, neq; cōmittēdū, vt aut sp̄i, aut cogitatiōni vestrę ego videar defuisse: p̄sertim, cū tametsi id difficilius fuerit, tñ ex hoc labore magnā gratiā, magnāq; dignitatē sim collecturus. Itaq; vt tibi placet, damus operā, ne cuius aīum offendam⁹, atq; vt etiā ab iis ipsis, q; nos cū Cēsare tā cōiūctos dolēt, diligamur: ab equis vero, aut etiā a pp̄sis in hac partē vehemēter excolamur, & amemur. De ambitu cū atrocissime ageret i Senatu multos dies, q; ita erāt p̄gressi cādīdati cōsulares, vt nō esset ferēdū, i Senatu nō fui. Statui ad nullā medicinā reip. sine magno p̄sidio accedere. Quo die hęc scripsi, Drusus erat de p̄uaricatione a Tribunis ararii absolutus, in summa quattuor sententiis, cū Senatores, & egtes damnassent. Ego eodē die post meridiē Vatiniū aderā de sensurus. ea res facilis est. Comitiā in mēsem Septēbrē reiecta sūt. Scauri iudiciū statim exercebit̄, cui nos nō deerim⁹. Σωδείωνος σοφοκλέους, q̄q; a te actā fabellā video esse festiue, nullo modo pbauī. Venio nūc ad id, qd nescio an primum esse debuerit. O iucundas mihi tuas de Britannia literas. timebam Oceanū, timebā litt⁹ insulę. Reliqua nō equidē cōtemno, sed plus habent tñ sp̄i, q̄ timoris, magisq; sum sollicitus expectatiōe ea, q̄ metu. Te vero ὑπόθεσιν scribēdi egregiā habere video. Quos tu sit⁹, quas naturas rerū, & locoꝝ, quos mores, quas gēteis, quas pugnas, quē vero ipsum imperatorē habes? Ego te libenter, vt rogas, quib⁹ reb⁹ vis adiuuabo, & tibi versus, quos rogas, γλαῦκα εἰς ἀθῆνας mittā. Sed heu tu, cælari videor a te. quo modo nā mi frater de nostris versibus Cēsaris: primum librū se legisse scripsit ad me ante: & prima sic, vt neget se ne gręca quidē meliora legisse. Reliqua ad quendam locū ξαθυμῶτα, hoc enim vtitur verbo. Dic mihi verum, num aut res, aut χαρακτήρ nō delectat: nihil est, quod vereare. Ego enim ne pilo quidem minus te amabo. Hac de re φιλαλίδως, vt soles, scribe fraterne. Vale.

M.T.C.EPISTOLARVM AD Q.C.FRATREM, LIBER TERTIVS.

M.T.C.QVINTO C.FRATRIS.

Go ex magnis calorib⁹ (nō. n. meminim⁹ maiores) i Arpinatī sūma cū amēnitate fluminis me refeci ludorū dieb⁹, Philotimo tribulib⁹ cōmēdati. In Arcano ad. III. Iduū Septēb. fui. ibi Mēsiū cū Philoxeno, aquāq; quā ii ducebāt nō lōge a villa belle sane fluētē vidī, p̄fertī maxia siccitate, vberiorēq; aliquāto sese collecturos eē dicebāt. Apd Herū recte erat. In Maniliano offēdi Diphilū Diphilo tardiorē, sed tñ nihil ei restabat p̄ter balnearia, & ambulationē, & auariū. Villa mihi valde placuit, p̄pterea q; sūmā dignitatē pauimēta portic⁹ habebāt: qd mihi deniq; apparuit, posteaq; & ipa tota patet, & colūne politę sūt. Totū in eo ē, qd mihi erit cure, tectoriū vt cōcin-

Ambitus.

Librarius.

De p̄uar. absol.

Hypothesis.

Noctuam Arhenas. Versus Cice. graci. Character.

Arcanum.

Diphilus. Pauimenta taporticus Tectorium concinnū.

num sit. pauimēta recte fieri videbant, cameras quasdam non probavi, mutariq; iussi. Quo loco in porticu te scribere aiunt vt Atriolum fiat, mihi, vt est, magis placebat, neq; em̄ satis loci esse videbat Atriolo, neq; fere solet, nisi in his aedificiis fieri, in qb⁹ est Atriū maius, nec habere poterat adiūcta cubicula, & eiusmodi membra. Nūc hoc vel honestatē testudinis, vel valde bonū estiuū locū obrinebit. Tu tñ, si aliter sentis, rescribe q̄primū. In balneariis, Assa in alterū Apodyteriū angulū pmouī, p̄pterea q̄ ita erāt posita, vt eorū Vaporariū ex quo ignis erūpit, esset sub tectū cubiculū: subgrāde cubiculū autē, & hybernū altū valde pbauī, q̄ & ampla erant, & loco posita ambulatiōis vno latere, eo q̄ est pximū balneariis. Columnas neq; reatas, neq; e regiōe Diphilus collocarat, eas scilicet demoliet, aliqñ perpēdiculo & linea discet vti. Oīno spero paucis mēsb⁹ opus Diphili p̄fectū fore. curat, n. diligētissime Cœsi⁹, q̄ tū me cū fuit. Ex eo loco recta, Vitularia via p̄fectū sum⁹ i Fusidianū fundū, quē tibi pximis nūciis Arpini de Fusidio HS. CCCC. emeram⁹. Ego locū estate vmbrosiorē vidī nūq̄. p̄multis locis aquā p̄fluētē, & eā vberē. Quid queris: Iugera. L. prati Cœsius irrigaturū facile te arbitrabat. Equidē hoc, qđ melius intelligo, affirmo, mirifica suauitate te villam habiturum, piscina, & salientibus additis, palēstra, & sylua viridicata. Fundū audio te hunc Bōbilianum velle refinere, de eo quid videat, ipse cōstitues. Caluus aiebat aqua dempra, & eius aque iure cōstituto, & seruiture fundo illi imposta, tñ nos p̄cium seruare posse, si vendere vellemus. Messidiū me cū habui, is se ternis mūmis in pedē tecū trāsegisse dicebat, sese autē mensum pedibus aiebat passiū. CCCC. M. mihi plus visum est. Sed p̄tābo, sumptum nūq̄ meli⁹ posse poni. Chilonē arcesserā Venafro, sed eo ipso die quattuor eius cōseruos, & discipulos Venafri cuniculus oppresserat. Id. Septēb. in Laterio fui, viā p̄spexi, q̄ mihi ita placuit, vt opus publicū videretur esse, p̄ter. CL. passiū. sum em̄ ipse mēsus ab eo p̄ticulo, qui est ad Furninē Satricum versus, eo loco puluis, nō glareā iniecta est, & mutabit, & ea viē pars valde accliuīs est, sed intellexi aliter duci nō potuisse, p̄fertim cum tu, neq; p̄ Locustā, neq; Varronis velles ducere. Veluinus ante suū fundū p̄p̄e minuerat. Locusta non attigerat, quē ego Romē aggrediar, & vt arbitror, cōmouebo: & simul inde Taurū, quē tibi audio p̄mississe, qui nunc Romē erat, de aqua p̄fundū ei⁹ ducēda rogabo. Nicophorū villicū tuū sane pbauī, q̄siuīq; ex eo qđ ei de illa aedificatiūcula Laterii, de qua me cū locut⁹ es, mādauisses. tū is mihi respōdit se ipsum ei⁹ operis HS. CCCXVI. cōductōrē fuisse, sed te postea multa addidisse ad opus, nihil ad p̄ciū, itaq; id se obmisisse. Mihi hercule valde placet te illa, vt cōstituebas, addere. q̄q̄ ea villa, q̄ nūc est, tanq̄ philosophia videt esse, q̄ obiurget ceterarū villarū insanā, verūtamen illud additū delectabit. Topiariū laudauī, ita oīa cōuestiuit edera, qua basim villā, qua intercolumnia ambulationis, vt deniq; illi palliati topiariā facere videant, & ederā vedere. Iam ^{ἀποδοτικῶν} nihil alius, nihil muscosius. Habes fere de rebus rusticis. Urbanam expolitionem vrget ille quidē & Philotimus & Cincius, sed etiam ipse crebro interuiso, quod est facile factu. Quāobrem ea te cura liberatū volo. De Cicerone, q̄ me semper rogas, ignosco equidē tibi, sed tu quoq; mihi velim ignoscas. Non enim concedo tibi, plus vt illum ames, q̄ ipse amo. Atq; vtinam his diebus in Arpinati, quod & ipse cupierat, & ego non minus, mecum fuisset. Quod ad Pōponiam, si tibi videretur, scribas velim, cum aliquo exhibimus, eat nobiscum, puerumq; ducat, clamores efficiam, si eum mecum habuero otiosum: nam Romā respirandī non est locus. Id me scis antea gratis tibi esse pollicitum. Quid nūc putas tanta abs te mihi mercede proposita? Venio nunc ad tuas literas, quas pluribus epistolis accepi dū sum in Arpinati. nā mihi vno die tres sunt redditae, equidē, vt videbant, eodē abs te datē tēpore, vna plurib⁹ verbis, in qua primū erat, q̄ antiquior dies in tuis fuisset ascripta literis, q̄ in Cæsaris. id facit Appius nōnū q̄ necessario, vt cū tabellarios cōstituerit mittere, literas, quia a nobis acceperit, aliqua re nō ua impediāt, & necessario serius, q̄ cōstituerat, mittat, neq; nos datis iam epistolis diem commutari curemus. Scribis de Cæsaris summo in nos amore: hūc & tu fouebis, & nos quibuscūq; poterimus reb⁹ augebimus. De Pompcio & facio diligēter, & faciā qđ mones. Q̄ tibi mea p̄missio māfionis tuę grata est, id ego summo meo dolore, & desiderio, tamen ex parte gaudeo. In Hippodamis, & nōnullis aliis arcessendis qđ cogites, non intelligo. Nemo istorū est, qđ nō abs te munus fundi suburbanī instar expectet. Trebatiū vero meū, qđ isto admisceas nihil est. Ego illū ad Cæsare mīsi, qđ mihi iā satisfecit: si ipsi minus, p̄stare nihil debeo: teq; itē ab eo vidico, & libero. Qđ scribis, te a Cæsare quotidie plus diligi, imortaliter gaudeo. Balbū verō qđ est isti⁹ rei, quē admodū scribis, adiutor, in oculis fero. Trebonium meū a te amari, teq; ab

Camera.
Atriolum.

Apodyte-
rium.
Vaporariū

Vitularia
via.

Salientes.
Sylua viri-
dicata.
Refinere.

Cuniculo
oppressi.

Locusta.

Aedifica-
tiūcula.
Lateri.

Topiariū.
Qua.
Intercolum-
nia.
Top. fac.
Alfius.
Muscosius.

Ep̄lę tres.

Gaudeo i-
mortaliter.

Epistolarum ad Q. Fratrem

illo, pergaudeo. De tribunatu quod scribis, ego vero nominatim petiui Curtio, & mihi ipse Caesar nominatim Curtio paratum esse rescripsit, meaque in rogando verecundiam obiurgavit. Sicuti per terea petiero (id quod etiam Appio dixi, ut ad illum scriberet) facile patiar mihi negari, quam illi quod sibi molesti sunt, sibi negari a me non facile patiuntur. Ego Curtium, id quod ipsi dixi, non modo rogatione, sed etiam testimonio tuo diligo, quod literis tuis studium illius in salutem nostram facile perspexi. De Britannicis rebus cognovi ex tuis literis nihil esse, nec quod metuemus, nec quod gaudeamus. De publicis negotiis, quae vis ad te Tironem scribere, negligentius ad te ante scribebam, quod omnia minima, maxima ad Caesarem mitti sciebam. Rescripsi epistolae maxime. Audi nunc de minuscula, in qua primum est, de Clodii ad Caesarem literis: in quo Caesaris consilium probo, quod tibi amantissime petenti veniam non dedit, uti vllum ad illam furiam verbum rescriberet. Alterum est de Calventi Marii oratione. quod scribis, miror tibi placere me ad eum rescribere, praesertim cum illam nemo lecturus sit: si ego nihil rescripsero, mea in illum pueri omnes tanquam dictata perdiscant. Libros meos quos expectas inchoavi, sed conficere non possum his diebus. Orationes efflagitatas per Scauro, & pro Plantio absolui. Poema ad Caesarem quod composueram, incidi. Tibi quod rogas, quoniam ipsi fontes iam sitiunt, si quod habeo spatium, scribam. Venio ad tertiam. Balbum, quod ais mature Romam bene comitatum esse venturum, mecumque assidue usque ad Idus Maias futurum, id mihi pergratum, perque iucundum erit. Quod me in eadem epistola, sicut sepe antea, cohortaris ad ambitionem, & ad laborem, faciam equidem, sed quoniam viveamus: Quarta epistola mihi reddita est Id. Septemb. quam ad. III. Id. Sextil. ex Britannia dederas. In ea nihil sane erat novi, praeter Erigonam: quam si ab Appio accepero, scribam ad te quod sentiam, nec dubito, quin mihi placitura sit: & quod praeterii de eo, quod scripsisti de Milonis plausu scripsisse ad Caesarem. Ego vero facile patior, ita Caesarem aestimare, illum quoniam maximum fuisse plausum, & prorsus ita fuit: & tamen ille plausus, qui illi datur, quodammodo nobis videtur dari. Reddita est etiam mihi peruetus epistola, sed sero allata, in qua de aede Telluris, & de porticu Catuli me admones: sit utriusque diligenter. Ad Telluris quidem etiam tuam statuam locavi. Item de hortis, quod me admones, nec fui unquam valde cupidus, & nunc domus suppeditat mihi horrorum amoenitatem. Romam cum venissem ad. XIII. Calend. Octob. absolutum offendit in edibus tuis tectum: quod super conclavia non placuerat tibi esse multorum fastigiorum, id nunc honeste vergit in tectum inferioris porticus. Cicero noster, dum ego adsum, non cessavit apud Rhetorem. De eius eruditione quod labores, nihil est, quoniam ingenium eius non fuit, studium ego video: caetera eius suspicio, ut me putem praestare debere. Gabinius tres adhuc factiones postulat. L. Lentulus Flamini filius, qui iam de maiestate postulavit. Titi? Nero cum bonis subscriptoribus. C. Memmius Tribunus Plebis cum L. Capitone ad Urbem accessit ad. XII. Calenda. Octob. Nihil turpius, nec desertius. Sed his iudiciis nihil audeo confidere, quod Cato non valebat. adhuc de pecuniis repetundis non erat postulatus. Pompeius a me valde contentus de reditu in gratiam, sed adhuc nihil profecit: nec si ullam partem libertatis tenebo, proficiet. Tuas literas vehementer expecto. Quod scribis, te audisse in candidatorum consularium coitione me interfuisse, id falsum est. Eiusmodi enim coitiones in ea coitione factae, quas postea Memmius patefecit, ut nemo bonus interesse debuerit. & simul mihi committendum non fuit, ut his coitionibus interesssem, quibus Messala excluderet: cui quidem vehementer satisfacio rebus omnibus, ut arbitror, etiam Memmio. Domitio ipsi multa iam feci, quae voluit, quaeque a me petiuit. Scaurum beneficio defensionis valde obligavi, adhuc erat valde incertum, & quoniam comitia, & qui Consules futuri essent. Cum hanc iam epistolam complicarem, tabellarii a vobis venerunt ad. XI. Calend. Septemb. vicesimo die. O me sollicitum, quantum ego dolui in Caesaris suavissimis literis. sed quo erant suaviore, eo maiorem dolorem illius ille casus afferebat. Sed ad tuas venio literas. Primum tuam remansionem etiam, atque etiam probo, praesertim cum, ut scribis, cum Caesare communicaris. Oppium miror quicquam cum Publio. mihi enim non placuerat. Quod in posteriore epistola scribis, me Id. Septemb. Pompeio legatum iri, id ego non audivi, scripsique ad Caesarem Vibulium Caesaris mandata de mea mansionem ad Pompeium pertulisse, nec ad Oppium quo consilio. quod Oppium ego tenui, quod priores partes Bibuli erant. cum eo enim coram Caesare egerat, ad Oppium scripserat. Ego vero nullas *deuteras propositas* habere possum in Caesaris rebus. Ille mihi secundum te, & liberos nostros ita est, ut sit pene par: videor id iudicio facere, iam enim debeo, sed tamen amore sum incensus. Cum scripsissem hanc infima, quae sunt mea manu, venit ad nos Cicero tuus ad coenam, cum Pöponia foris coenaret, deditque mihi epistolam legendam tuam, quam pau-

Britannice
res.
Oia minima,
maxima.

Dictata.
Orat. Cice.
Poema in-
cidi.
Fontes si-
tiunt.

Ad Tellu-
ris.
Suppeditat
Fastigia.

Coitio can-
didatorum

Cesarianus
nunc Cicero

lo ante acceperat ab Aristophaneo meo, valde mehercule & suauē, & grauē, qua sum admodū delectat⁹. Dedit etiā alterā illā mihi, qua iubet eū mihi esse affixū tāq̄ magistro. Qz̄ illū epistolē illē delectarūt: q̄ me! Nihil puero illo suauius, nihil nostri amātī⁹. Hęc inter coenam Tironi dictaui, ne mirere alia manu esse. Annali literę tuę p̄grate fuerūt, q̄ & curares de se diligēter, & tamē cōsilio seuerissimo iuuares. P. Seruili⁹ pater, ex literis quas sibi a Cęsare misissas esse dicebat, significat valde te sibi gratū fecisse, q̄ de sua volūtate erga Cęsarē humanissime, diligētissimeq̄ locutus esses. Cū Romā ex Arpinati reuertissem, dictū mihi est Hippodamum ad te p̄fectū esse. Nō possum scribere me miratū esse illū tā inhumaniter fecisse, vt si ne meis literis ad te p̄ficisceret: illud scribo, mihi molestū fuisse, iā em̄ diu cogitauerā, ex eo qd̄ tu ad me scripseras, vt si qd̄ esset, qd̄ ad te diligētius p̄ferri vellē, illi darem: q̄ mehercule hęc literis, quas vulgo ad te mitto, nihil fere scribo, qd̄ si in alicuius manus inciderit, molestē ferendū sit. Minutio me, & Saluio, & Labeoni referuabā. Labeo autē tarde p̄ficiscetur, aut hic manebit. Hippodamus, ne nūc qdē qd̄ velim rogauit. T. Pinari⁹ amabileis ad me de te literas mittit: se maxime literis, sermonibus, coenis deniq̄ tuis delectari. Is homo semp me delectauit, fraterq̄ eius mecū est multū: quare vt instituissti, cōplectere adolescentē. Qz̄ multos dies epistolā in manibus habui p̄pter cōmorationē tabellariorū, ideo multa cōiecta sunt, aliud alio tēpore, velut hoc. T. Annius mihi sepe iā dixit, sese tibi, Suburbanū, si qd̄ inuenisset, nō dubitaturū esse emere. In eius sermone ego vtrūq̄ soleo admirari, & te de Suburbano emendo, cū ad illū scribas, nō modo ad me nō scribere, sed etiā aliā in sententiā de Suburbio scribere: & cū ad illū scribas, nihil te recordari de se de epistolis illis, quas in Tusculano ei⁹ mihi ostendisti, nihil de p̄ceptis Epicharmi. *ἡδὴ πῶς ἄλλω κέχρηται*, totum deniq̄ vultum, animum, sermonē eius, quēadmodū conicio, quasi, sed hęc tu videris. De Suburbano cura vt sciam qd̄ velis: & simul, ne qd̄ ille turbet, vide. Quid p̄terea? Quid etiā? Gabinius ad III. Calen. Octob. noctu in urbē introiuit, & hodie hora octaua, cū edicto C. Alfi de maiestate, eū adesse oporteret, cōcursu magno, & odio vniuersi populi pene afflictus est. Nihil illo turpius, p̄ximus est tamē Pīso. Itaq̄ mirificū *ἐμβολίον* cogito in secundū librū meorū librorū inducere, dicētē Apollinē in consilio deorū, qualis reditus duorū Imperatorū futurus esset, quorū alter exercitū p̄didisset, alter v̄didisset. Ex Britānia Cęsar ad me Calē. Septēb. dedit literas, quas ego accepi ad III. Cal. Octob. satis cōmodas de Britannicis reb⁹: q̄bus ne admirer q̄ a te nullas acceperim, scribit se sine te fuisse, cū ad mare accesserit. Ad eas ego literas nihil rescripsi, ne gratulādī qdē causa, p̄pter eius luctū. Te oro etiā, atq̄ etiā, mi frater, vt valeas.

M. T. C. Q. V. CICERONI FRATRIS.

D. VI. Id. Octob. Salui⁹ Ostiā vesperi nauī p̄fect⁹ erat cū his reb⁹, quas tibi domo mitti volueras. Eodē die Gabiniū ad populū luculēte calefecerat. Mēmius sic, vt Calidīo verbū facere p̄ eo nō licuerit. Postridie autē eius diei q̄ erat tū futurus, cū hęc scribebā añ lucē, apud Catonē erat diuinatio ī Gabiniū futura iter Mēmiū, & T. Neronē, & C. Antoniū M. Filiū. Putabam⁹ fore vt Mēmio dare, et si erat Neronis mira cōtentio. Quid q̄ris? p̄be p̄mit, nisi noster Pōpeius Diūs, hominibusq̄ inuitis negotiū inuertit. Cognosce nūc hoīs audaciam, & aliqd̄ in rep. p̄dita delectare. Cum Gabinius quacūq̄ veniebat triūphū se postulare dixisset, subitoq̄ bon⁹ Imperator noctu urbē hostiū plane inuasisset, ī Senatū se nō cōmittebat. Interim ip̄so decimo die, quo ipsum oportebat hostiū numerū, & militū renunciare, in re hēsit. Summa infrequētia, cū vellet exire, a Coss. retētus est: introducti publicani. Hō cū vndiq̄ a tuis, & a me maxime vulneraretur, non tulit, & me trementi voce exulem appellauit. Hic o Diū, nihil vnq̄ honorificentius nobis accidit. Consurrexit Senatus cum clamore ad vnū, sicut ad corpus eius accederet: pari clamore, atq̄ impetu publicani. Quid quæris? omnes, tā q̄ si tu esses, ita fuerūt. Nihil hominum sermone foris clarius. Ego tamē teneo ab accusando vix me hercule: sed tñ teneo id, q̄ nolo cū Pōpeio pugnare. Satis est qd̄ instat de Milone id, q̄ iudices nullos habem⁹. *ἀπότρυμα* formido, addo etiā maleuolētiā hoīm: & timeo, ne illi me accusante aliqd̄ accidat. Nec despero rē, & sine me, & nōnihil p̄ me cōfici posse. De ambitu postulati sunt oēs, q̄ consulatū petūt: a Mēmio Domitius: a Q. Curtio bono, & erudito adolescēte, Memmius: a Q. Pōpeio Messala: a Triario Scaurus. Magna res in motu est p̄pter ea, q̄ aut hominū, aut legū interit⁹ ostēdit. Opera dat, vt iudicia ne fiant. Res videt spectare ad Interregnū. Coss. comitia habere cupiūt, rei nolūt, & maxime Mēmius, q̄ Cęsaris aduentu

nn v

Coniecta.
Suburbanū

Suburbū,

Luculente.

Diuinatio.

In re hēsit.

Exiliū Cic.
obiectum.

Spectare.

Epistolarum ad Q. fratrem

sperat se futurū Cōsulē, sed mirū in modū tacet. Domiti⁹ cū Messala certus esse videbatur. Scaurus refraxerat. Appius sine lege Curiata cōfirmat se Lentulo nostro successurū, q̄ q̄dem mirificus illo die (q̄d pene p̄teritū) fuit. Gabiniū accusauit maiestatis, noīa data, tū ille verbū nullū. Habes forētia. Domi recte, & ipsa domus a redēptorib⁹ tractat nō indiligēter. Vale.

M. T. C. Q. V. CICERONI FRATRIS.

Redempto
res.

Inter se
amant.
Arcanum.
Laterium.

Questor.

Occupationū mearū signū tibi sit Librariū manus. Diē scito eē nullū, quo die nō dicā p̄ reo. ita q̄cqd cōficio, aut cogito, in ambulationis fere tēpus cōfero. Negotia nostra sic se habēt. Domestica vero, vt volumus. Valent pueri, studiose discūt, diligēter docent, & nos, & inter se amāt. Expositiones vtriusq̄ nostrū sunt in manibus, sed tua ad p̄fectū. Iam res est rustica Arcani, & Lateriū. Prēterea de aqua, & via nihil p̄termisi quadā epistola, q̄n enucleate ad te p̄scribere, sed me illa cura sollicitat, angitq̄ vehemēter, q̄ dierū iā amplius. L. interuallo nihil a te, nihil a Cesare, nihil ex istis locis, nō mō l̄rarū, sed ne rumoris q̄dē affluxit. Me aut iā & mare istuc, & terra sollicitat, neq̄ desino (vt sit in amore) ea q̄ minime volo, cogitare. Quare nō equidē iā te rogo, vt ad me de te, de rebus istis scribas (nūq̄ em̄, cū potes, p̄termittis) sed hoc te scire volo, nihil fere me vnq̄ ita expectasse, vt cū hec scribebam, l̄ras tuas. Nūc cognosce ea, q̄ sunt in repu. Comitiorū quotidie singuli dies tollunt obnūciationib⁹ magna voluntate bonorū oīm. tāta iuidia sunt Coss. p̄pter suspicionē pactorū a Cādidiatis p̄niorū. Cādidiati Cōsulares quattuor, oēs rei causę sunt diffīciles, sed enitemur vt Messala nō salu⁹ sit, q̄d ē et cū reliquorū salute cōiūctū. Gabiniū de ambitu reū fecit P. Sylla subscribere priuigno Mēmio, Cēcilio Syllę filio. Cōtradixit L. Torquat⁹, oībusq̄ libētib⁹ nō obtiuit. Queris qd fiat de Gabiniō? scimus de maiestate triduo, quo qdē in iudicio odio p̄mit oīm generū, maxie testibus cedit, accusatorib⁹ frigidissimis vtrif: cōsiliū variū, q̄sitor grauis, & firm⁹ Alfius. Pōpēius vehemens in iudicibus rogādis. Quid futurū sit, nescio: locū tamē vllū in ciuitate non video: animū p̄beo ad illius perniciē moderatū, ad rerū euentū lenissimū. Habes fere de oīb⁹ rebus. Vnū illud addā. Cicero tuus nosterq̄ summo studio est Paxonii sui rhetoris, hominis opinor, valde exercitati, & boni: sed nostrū istituēdi gen⁹ est paulo erudit⁹, & τεχνικώτερον, nō ignoras. Quare neq̄ ego impediri Ciceronis iter, atq̄ illā disciplinam volo, & ipse puer magis illo declamatorio genere duci, & delectari videt. In quo quoniā ipsi quoq̄ fuim⁹, patiamur illū ire nostris itineribus: eodē em̄ puerturū esse cōfidimus. sed tamen si nobiscū eum rus aliquo eduxerimus, in hāc nostrā rationē, cōsuetudinēq̄ inducemus. Magna em̄ nobis a te p̄posita merces est, quā certe nostra culpa nūq̄ minus assequemur. Quibus in locis, & qua spe hyematurus sis, ad me q̄diligentissime scribas, velim. Vale.

M. T. C. Q. V. CICERONI FRATRIS.

Abinius absolut⁹ est: omnino nihil accusatore Lētulo, subscriptoribusq̄ ei⁹ infantius, nihil illo cōsilio sordidius. Sed tamē nisi incredibilis cōtētio, & p̄ces Pōpēii, dictaturę etiā rumor plenus timoris fuisset, ipsi Lētulo nō respōdisset, q̄ tñ illo accusatore, illoq̄ cōsilio sentētiis cōdēnatus sit. XXII. cum LXX. tulissent. Est omnino tā graui fama hoc iudiciū, vt videat reliqs iudiciis piturus, & maxie de pecuniis repetūdis. Sed vides nullā esse rēp. nullū senatū, nulla iudicia, nullā in vllō nostrū dignitatē. Quid plura de iudicib⁹? duo Prētorii sede runt: Domitiū Calvinus, is aperte absoluit vt omnes viderent: & Cato, is diruptis tabellis, de circulo se subduxit, & Pōpēio primus nunciauit. Aiunt nonnulli, Sallustius itē, me oportuisse accusare. Iis ego iudicibus committerē? Quid essem si me agente esset elapsus? Sed me alia mouerunt. Non putasset sibi Pompeius de illius salute, sed de sua dignitate mecum esse certamen. In urbem introisset, ad inimicitias res venisset: si cū Esernino Samnite Pacideianus cōparatus videretur, auriculam fortasse mordicus abstulisset, cum Clodio quidem certe rediisset in gratiā. Ego vero meum cōsiliū (si p̄sertim nō improbas) vehementer approbo. Ille cum a me, tum singularib⁹ meis studiis oruatus esset, tumq̄ ego illi nihil deberē, ille mihi omnia, tamē in repu. me a se dissentientem non tulit. (Nihil dicam grauius) & min⁹ potens eo tempore, quid in me florentem posset, ostendit. Nunc, cum ego ne curem quidem multum posse, Res quidem P. certe nihil possit, vnus ille omnia possit, cum illo ipso contentum derem: sic enim faciendum fuisset. Non existimo te putare id mihi suscipiendum fuisse. Aliter utrum, inquit idem Sallustius, defendisses, idq̄ Pompeio contententi dedisses, etenim vt

hementer orabat. Lepidum amicū Sallustium, qui mihi aut inimicitias putet piculosas subeundas fuisse, aut infamiam sempiternā. Ego vero hac mediocritate delector, ac mihi illud iucundū est, q̄ cū testimoniū secundū fidē & religionē grauissime dixissem, reus se dixit si in ciuitate licuisset sibi esse, mihi se satisfactoriū, neq; me q̄q̄ interrogauit. De versibus, quos tibi a me scribi vis, deest mihi quidē op̄ra, q̄ nō modo tēpus, sed etiā animū vacuū ab omni cura desiderat, sed abest etiā *ὑποσίαισμος*, non em̄ sumus omnino sine cura venietis anni, et si sumus sine timore. Simul & illud, (sine vlla mehercule ironia loquor) tibi istius generis in scribendo priores parteis tribuo, q̄ mihi. De Bibliotheca tua gr̄ca supplenda, libris cōmutādis, latinis cōparandis, valde velim ista cōfici, p̄ferim cū ad meū quoq; vsū spectent. Sed ego mihi ipsi ista p̄r quē agā, nō habeo: neq; em̄ venalia sunt, q̄ qdē placeāt, & cōfici nisi p̄r hominē & peritū, & diligentem nō possunt. Chryssippo tamē imperabo, & cū Tyrānionē loquar. De physico qd egerit Scipio, querā: qd videbit rectū esse, curabo. De Ascanione tu vero qd voles, facies, me nihil interpono. De suburbano q̄ nō p̄peras, laudo, vt tu habeas horror. Hęc scripsi ad. VIII. Calen. Nouēb. quo die ludī cōmittēbant, in Tusculanū p̄ficiscens, ducentiq; mecū Ciceronē meū in ludū discendī nō lusionis. ea re nō lōgius q̄ vellē, q̄ Pōpti no ad triumphū ad. III. Nonarū Nouemb. volebā adesse. et em̄ erit nescio qd negotioli. Nā Cato, & Seruilius P̄tores phibituros se minant, nec qd possunt, scio. Ille em̄ & Appiū Cos. secum habebit, & P̄tores, & Tr. Ple. sed minatur tamen in primis, quā *ἀπὸ πνεύων* Q. Sc̄quo la. Cura mi suauissime, & charissime frater, vt valeas.

M. T. C. Q. V. CICERONI FRATRI S.

Qvod queris qd de illis libris egerim, quos cū essem in Cumano scribere institui, nō cessauī, neq; cesso, sed sepe iā scribēdi totū cōsiliū, rationēq; mutauī. Nā iā duobus feci libris: in qbus nouēdialibus iis feriis, q̄ fuerūt Tudiatano, & Aquilio Coss. sermo est a me institut⁹ Africani paulo ante mortem, & Lēlii Philī, Māliiq; Tuberonis, & Lēlii generorum Fānii, & Sc̄quolē. Sermo autē in nouē & dies, & libros distributus de optimo statu ciuitatis, & de optimo ciue. Sane texebat opus luculēter, hominūq; dignitas, aliquātū orationi pōderis afferebat. Hi libri cū in Tusculano mihi legerent audiente Sallustio, admonitus sum ab illo, multo maiore auctoritate illis de rebus dici posse, si ipse loquerer de rep. p̄ferim cum essem nō Heraclides Pōticus, sed consularis, & is, qui in maximis versat⁹ in rep. reb⁹ essem. quē tam antiquis hominib⁹ attribuerem, ea visu mirifica esse. Oratorum sermonem in illis nostris libris, quid esset de ratione dicēdi, belle a me remouisse, ad eos tamen retulisse, quos ipse vidissem. Aristotelem deniq; quē de rep. & p̄stante viro scribat, ipsum loqui. Cōmouit me, & eo magis, q̄ maximos motus nostrē ciuitatis attingere nō poterā, q̄ erant inferiores, q̄ illorum atas, qui loquebantur. Ego autem id ipsum tum erā secutus, ne in nostra tempora incurrens offenderem quempiam. Nunc & id vitabo, & loquar ipse tecum, & tamen illa q̄ instituerā, ad te, si Romam venero, mirtam. Puto enim te estimaturū a me libros illos non sine aliquo meo stomacho esse relictos. Cesaris amore, quē ad me perscribit, vnice delector: p̄missis iis quē ostendit, nō valde p̄ndeo, nec honores sitio, nec desidero gloriā, magisq; eius voluntatis perpetuitatē, q̄ promissorū exitū expecto. viuo tamen in ea ambitione, & labore, tā q̄ id qd nō postulo, expectem. Quod me de faciendis versibus rogas, incredibile est mi frater q̄ egeam tēpore, nec sane satis commoueor animo ad ea quē vis canenda *ἀμπαλις*. Ad ea vero, quē ipse ego ne cogitando quidem consequor, tu qui omneis isto eloquēdi, & exprimēdi genere superasti, a me petis: Facere tamen vt posses, sed (qd te minime fugit) opus est ad poema quadā animi alacritate, quā plane mihi tēpora eripiūt. Abduco equidē me ab omni reip. cura, dedoq; literis, sed tamē indicabo tibi, qd mehercule in primis te cēlatū volebā. Angor mi suauissime frater, angor, nullam esse rempub. nulla iudicia, nostrumq; hoc tempus etatis, qd in illa auctoritate Senatoria florere debet, aut forensi labore iactari, aut domesticis literis sustentari. Illud vero quod a puero adamaram, *Αἰεὶ ἀπίσταν, καὶ ὑπείροχον ἔμμελαι ἄλλων*, totum occidisse: inimicos a me partim non oppugnatos, partim etiā esse defensos: meū non modo animū, sed ne odiū qdē esse liberū: vnūq; ex oibus Cesarē esse inuentū, q̄ me tātū, quantum ego vellē, amaret, aut etiā (sicut alii putāt) hūc vnū esse, q̄ vellet. Quorū tamē nihil est eiusmodi, vt ego me multa consolatione quotidie leniam, sed illa erit consolatio maxima, si vna erimus, nunc ad illa vel grauissimum accedit tui desiderū. Gabinium si, vt Pāsa putat

Aptior ad
versus Q.
frater.

Ludus dia
scendi.
Lud⁹ iusiōis
Negotiolū.

Nouendia
les seriae.

Luculenter
Sallustius.
De rep. Ci
cerōi loquē
dū fuisse.
De orato
re libri.

Poema qd
exigat.

Epistolarum ad Q. fratrem

oportuisse, defendissem, cōcidissem q̄ illū oderūt. Ii sunt toti ordine s: ppter quē oderunt, me ipsum odisse cōpissent. Tenui me, vt puto, egregie, tātū vt facerē, quātū oēs viderēt. Et in oī summa, vt mones, valde me ad oriū, pacēq̄ cōuerto. De libris, Tyrānio est cessator, Chrysi-
 po dicā, sed res operosa est, & hoīs per diligētis. Sentio ipse, q̄ in summo studio nihil assequor. De latinis vero quo me verrā, nescio, ita mēdose & scribunt, & veniūt. sed tñ qd̄ fieri pote-
 rit, nō negligā. Cerbrius, vt ante ad te scripsi, Romē est, & q̄ oīa adiurāt, debere tibi valde re-
 nunciant. Ab Aeratio puto confectum esse, dum absūm. Vale.

M. T. CICERO Q. V. CICERONI FRATRIS.

Tyrannio.
Cessator.
Latini libri
mendosi.

Vattuor Tragœdias, xvi. dieb⁹ absoluisse cū scribas, tu q̄q̄ ab alio mutua-
 ris, & † queris: cū Electram, & Troadam scripseris, cessator esse noli, &
 illud γυνῶδι σεαυτῶν noli putare ad arrogātiā minūendā solū esse dictū, verū
 etiam, vt bona nostra norimus. Sed & istas, & † Erigonā mihi velim mittas.
 Habes duas epistolas proximas. Vale.

M. T. C. Q. V. CICERONI FRATRIS.

† πλείον.
γυνῶδι σεαυ-
τῶν.
† Erigonā.

Ome, & maxie Appia ad Martis, mira pluuies. Crassipedis ambulatio abla-
 ta, horti, tabernę plurimę. magna vis aque vsq̄ ad Piscinā publicā. Viger
 illud Homerī. ἡματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χεῖρα ἴδωρ zeus, ὅτε δ' ἡγ' ἀνέεωσι κο-
 τεσάμνω χαλεπήνη. cadit enim in absolutionem Garrini. Sed hoc nō cura
 re decreui. Romam cum venero, quę perspexero, scribā ad te, & maxime de
 Dictatura, & ad Labienū, & ad Ligurium literas dabo. Hanc scripsi ante ad
 Lychnum ligneolum, qui mihi erat periuicundus, q̄ eum te aiebant, cum esses sanę mentis,
 curasse faciendum. Vale mi suauissime, & optime frater.

Piscina pu.
Garrinus.

Lychnus
ligneolus.

M. T. C. Q. V. CICERONI FRATRIS.

Vperiōri epistolę qd̄ respondeā, nihil est, q̄ plena stomachi, & querelarū est.
 quo in genere alterā quoq̄ te scribis pridie Labieno dedisse, q̄ adhuc nō ve-
 nerat. Deleuit em̄ mihi omnē molestiā recētior epistola. Tātū te & moneo,
 & rogo, vt in istis molestiis, & laborib⁹, & desiderijs recordere cōsiliū no-
 strum qd̄ fuerit pfectionis tuę. Nō em̄ cōmoda qdā seq̄bamur, parua, ac me-
 diocriā. Quid em̄ erat qd̄ discessu nostro emendū putarem? Pręsidiū fir-
 mitimum petebamus ex optimi, & potētissimi viri beneuolētia ad omnē statū nostrę digni-
 tatis. Plura ponunt in spe q̄ i pecuniis, reliqua ad iacturā struent. Quare si crebro referes ani-
 mum tuū ad rationē & veteris cōsiliū nostri, & sp̄i, facilius istos militię labores, cęteraq̄ q̄ te
 offendūt, ferēs: & tamē, cū voles, depones. Sed eius rei maturitas, neq̄ dū venit, & tamē iā ap-
 propinquat. Etiā illud te admoneo, ne qd̄ vllis literis cōmittas, qd̄ si platū sit, moleste feram⁹.
 Multa sunt q̄ ego nescire malo, q̄ cū aliquo piculo fieri certior. Plura ad te vacuo aīo scribā,
 cum (vt spero) se Cicero meus belle habebit. Tu velim cures, vt sciā qbus nos dare oportea-
 at eas, quas ad te deinde literas mittem⁹: Cęsarīs ne tabellariis, vt is ad te prius mittat, an
 Labieno. Vbi em̄ isti sint Neruii, & q̄ lōge absint, nescio. De virtute, & grauitate Cęsarīs, quā
 in summo dolore adhibuisset, magnā ex epistola tua accepi voluptatem. Q̄ me institutum
 ad illū poema iubes p̄ficere, etsi distentus cū opera, tū animo sum multo magis, quoniam ta-
 men ex epistola quā ad te miserā, cognouit Cęsar me aliqd̄ esse exorsum, reuertat ad institu-
 tum, idq̄ p̄ficiā his supplicationū otiosis diebus. quibus Messalā iam nostrum reliquosq̄,
 molestia leuatos vehementer gaudeo: eumq̄, q̄ certum Cos. cum Domitio numeraris, nihil
 a nostra opinione dissentis. Ego Messalam Cęsarī prestabo. Sed Memmius in aduentu Cęsa-
 ris habet spem, in quo illum puto errare: hic quidem friget. Scaurum autem iam pridem Pō-
 peius abiecit. res prolate, ad interregnum comitia adducta. Rumor dictatoris iniucūdus bo-
 nis: mihi etiam magis, quę loquuntur. Sed tota res & timetur, & refrigescit. Pompeius plane
 se negat velle, antea ipse mihi non negabat. Hircius auctus fore videtur. O Dii q̄ ineptus, q̄
 se ipse amans sine riuali. Crassum Iunianum hominem mihi deditum per me deterruit: ve-
 lit, nolit, scire difficile est. Hircio tamen agente nolle se non probabit. Aliud hoc tempore de
 rep. nihil loquebantur: agebatur quidem certe nihil. Serrani Domistici filii funus perluctuo-
 sum fuit, ad. III. Cal. Decēb. Laudauit pater scripto meo. Nūc de Milone. Pōpeius ei nihil tri-
 buit, & oīa Gutte: dicitq̄ se perfecturū, vt in illo Cęsar incumbat. hoc horret Milo, nec iniu-
 ria, & si ille dictator factus sit, pene diffidit. Intercessorem Dictaturę si iuuerit manu, & prę-

Recordere
consilium.

Neq̄ dū p
necdum.

Neruii.

Amās si-
ne riuali.
Quidem
certe.

fidio suo, Pompeiū metuit inimicū. si nō iuuerit, timet ne p vim pferat. Ludos apparat magni
 scētissimos, sic inquā vt nemo sumptuosiores. stulte bis terq nō postulat, vel ga munus ma
 gnificum dederat, vel ga facultates nō erāt, vel ga magister, vel ga potuerat magistrū se nō
 Aedilē putare. Omnia fere scripsi. Cura mi charissime frater, vt valeas. De Gabinio nihil fu
 it faciendū istorū, quē amātissime cogitata sunt. τότε μοι χάρις. feci summa cum grauitate, vt
 oēs sentiāt, & summa cū lenitate, q̄ feci. illū neq vsi, neq leuauī. testis vehemēs fui: preterea
 quieui. Exitū iudicii scēdū, & perniciosum leuissime tuli. Quod quidē bonū mihi nūc deniq
 redundat, vt his malis reip. licētiq̄ audaciū qua ante rūpebar, nūc ne mouear quidē. Nihil
 est em̄ perditius his hominibus, his tēporibus. Itaq̄ ex repu. nihil iā cogi potest. Cur stoma
 cher nescio. Literē me, & studia nostra, & oriū, villeḡ delectāt, maximeq̄ pueri nostri. Angit
 vnus Milo, sed velim finē afferat Cōsulatus. In quo enitar, nō minus q̄ sum enisus in nostro.
 Tuq̄ istinc, qd̄ facis, adiuuabis. De quo cetera (nisi plane vis eripuerit) recte sunt. de re fami
 liari timeo. ὁδὲ μαινεταὶ οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς, qui ludos HS. CCC. cōparet. cui⁹ in hoc vno confide
 rantia, & ego sustinebo, vt potero, & tu. vt possis, est tuorū neruorū. De motu tēporū veniē
 tis anni nihil te intelligere voluerā domestici timoris, sed de cōmuni reipu. statu. in quo eti
 am si nihil pcuro, tamē nihil curare vix possum. Qz autē te velim cautū esse in scribēdo ex
 hoc conuicito, q̄ ego ad te ne hęc quidē scribo, quē palā in rep. turbant, ne cuiusq̄ animum
 meq̄ literē interceptē offendāt. Quare domestica cura te leuatū volo. In rep. scio q̄ sollicitus
 esse soleas. Video Messalā nostrū Cos. si p Interregē, sine iudicio: si per Dictatorem, tamē sine
 periculo. odii nihil habet, Hortēsi calor multū valebit. Gabiniū absolutio lex impunitatis
 putatur ὡς παρέρω. De Dictatore tamē actū adhuc nihil est. Pompeius abest. Appius miscet.
 Hirciū pparat. multi intercessores numerant. populus nō curat. principes nolūt. ego gesco.
 De mancipiis, qd̄ mihi polliceris, valde te amo: & sum equidē, vt scribis, & Romē, & in præ
 diis infrequens. Sed caue, amabo, q̄q̄, qd̄ ad meū cōmodū attineat, nisi maximo tuo cōmo
 do, & maxima tua facultate mi frater cogitaris. De epistola Vatiniū risi. sed me ab eo ita ob
 seruari scio, vt eius ista odia nō sorbeā solū, sed etiā concoquā. Qd̄ me hortaris vt absoluā,
 habeo absolutū suauē mihi qdē, vt videt, πρὸς ad Cēsare, sed q̄ro locupletē tabellariū accipi
 at. qd̄ ego nactus, qd̄, si Cēsare imperatore iter ex Gallia rurū nō fuit: quid, si camentū bonū
 non haberē, deturbē aedificiū: qd̄ quidē quotidie mihi magis placet: in primisq̄ inferior por
 ticus, & eius Cōclauia fiunt recte. De Arcano, Cēsaris opus est, vel mehercule etiā elegatio
 ris alicuius: imagines em̄ iste, & palestra, & piscina, & multorū Philotimorū est, nō Diphilo
 rum. sed & ipsi ea adhibebimus, & mittemus, & mādabimus. De Felicis testamēto tū magis
 querere, si scias. Duas em̄ tabulas se putauit obsignare, in q̄bus in vnciis firmissimū. Tenes
 vero lapsus est per errorē, & suū & Sicurē serui non obsignauit: quas noluit, eas obsignauit.
 ἄλλ' οἰμωζέτω nos modo valeamus. Ciceronem & vt rogas, amo, & vt meretur, & vt debeo.
 Dimitto autē a me, & vt a magistris ne abducā, & q̄ mater Porcia nō discedit, sine qua eda
 citatem pueri pertimesco. sed sumus vna tamen valde multum. Rescripsi ad om̄ia, mi suauif
 sime, & optime frater. Vale.

Vrsi, ab
vrgeo.

Perditius.

Hortensii
calor.

Sorbere.
Concoqui.

Arcanum.
Philotimi
nō Diphili

M. T. CICERO OCTAVIO. S.

I per tuas legiones mihi licitum fuisset, quē nomini meo, Populoq̄
 Romano sunt inimicissime, venire in Senatū, coramq̄ de repub. dis
 putare, fecissem, neq̄ tam libenter, q̄ necessario, nulla enim remedia
 quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, q̄ quæ sunt salu
 taria. Sed quoniam cohortibus armatis circumseptus Senatus, ni
 hil aliud vere potest decernere, nisi timere, i Capitolio signa sunt,
 in vrbe milites vagantur, in Campo castra ponuntur, & Italia tota
 legionibus ad libertatem nostram conscriptis, ad seruitutem addu
 ctis, equitatuq̄ exterarum nationum detinetur, cedam tibi in præ
 sentia foro, curia, & sanctissimis deorū immortalū tēplis, in qb⁹ re
 uiuiscēte iā libertate, deinde rursus opp̄ssa, Senatus nihil consulit, timet multa, assentiē oīa.
 Post ēt paulo tēporib⁹ ita postulātib⁹, cedā Vrbe, quā p me cōseruatā, vt eēt libera, i seruitu